

Kedves Testvéreim!

„Mintha kicserélték volna.” Gyakran használjuk ezt a mondatot olyan helyzetekben, amikor azt szeretnénk kifejezni, hogy az illető nagyon megváltozott. Talán a kamaszoknál és a szerelmeseknél válik egészen kézzelfoghatóvá ez a fajta változás. A kamasz, aki szinte egyik pillanatról a másikra olyan átalakuláson megy át, amelyet a szülő sem képes követni. Mert az a ruha, amit napokig le sem lehetett róla imádkozni, egyik pillanatról a másikra a kukában landol, és a kérdésre, hogy miért a válasz, hogy soha nem is szerette. És az ember csak vakarja a fejét. Vagy a szerelmes, aki, amikor megismeri élete párját hirtelen elfelejti mindazt, ami mögötte van, az a sok keserűséget, átsírt éjszakákat, boldogtalan, magányos órákat, és hirtelen madarat lehet vele fogatni, a fellegekben jár... és sorolhatnánk a jelzőket.

Azt gondolom, mindenki ismeri ezt, találkozott vele, személyesen is átélte.

Pünkösöd napján Jézus tanítványai olyan változáson mentek át, amelyre talán ők maguk sem számítottak. Az életük újabb, gyökeres fordulatot vett. Egyszer már átéltek valami hasonlót, akkor, amikor Jézus megszólította, elhívta őket, és ők mindet otthagya követték. Felborult az addigi életük, a hétköznapjaik. Hátuk mögött hagytak mindent, munkát, családot, mert úgy érezték, hogy Jézussal valami nagyon nagy dolog részesei lehetnek.

Olyanok voltak, mint a szerelmes, akit nem érdekel semmi, mindent képes feláldozni azért, hogy a szerelmével lehessen. Jézus hívása ilyen vonzó volt. Én 14 évesen éltem át ez a hívást. Furcsa érzés volt, épp akkor, amikor kezdett kinyílni a világ, amikor az életem tele volt lehetőségekkel, akkor, amikor annyi minden hívott, és vonzott. És péntek esténként, nem kukákat borogatni mentem a városba, hanem ifíre jártam, nem a vörösboroskóla, és a vodkanarancs bűvöletében éltem, hanem elbűvölt a Biblia színes világa. Átéltam, amit leköszönő esperesünk írt egy ifjúsági énekben: „Megszólított, hogy legyek tanítványa, s emberek halászává tesz majd engemet. És én mentem, csodákra várva, nem tudom mi történt velem. Ne gondold, hogy álom volt az egész, megmutatta nékem szeretetét.”

Mágnesként vonzott az a közeg, ami nem egyszerűen egy baráti társaság volt, hanem amelyben együtt Jézus barátaivá váltunk. És ahogy közeledtünk felé, minden más másodlagosnak, sokadrangúnak tűnt.

Szerintem sokan gondolták azt, hogy ez csupán egy kamaszkori fellángolás, majd elmúlik, de nem múlt el. Nem sokkal később éppen 23 évvel ezelőtt, a konfirmációmon átéltem azt is, amit a tanítványok élhettek át pünkösöd napján, amikor Isten lelkével betöltek. És még egy fontos változás történt akkor ott bennem. Az amit Pál néhány versel a mára kijelölt szakaszunk előtt leírt, és amelyet már tegnap is idéztem: nem akarok tudni másról, csak Jézus Krisztusról.

Együgyűvé váltam. Ahogy a tanítványok is együgyűvé váltak pünkösöd napján. Együgyű, a szótár szerint: „kissé buta, gyenge értelmi képességű, szűk látókörű, nagyon tudatlan személy” – ez áll a szótárban. Igen, ilyennek tűnhet az, akit az Isten elhívott, és akinek a lelkét adta. Mert kit tartunk mi butának? Pl. azt, aki mindig ugyanazt szajkózza, vagy aki nem vesz részt azokban a dolgokban, amikre mi azt mondjuk, hogy márpedig az milyen jó. De együgyűnek lenni a tanítványok számára pünkösöd után azt jelentette, hogy csak egy ügy volt, ami érdekelte őket. Csak egy ügy, Jézus Krisztus ügye. Ezt, ha valaki kívülállóként nézi úgy tűnhet neki, hogy az illető megbolondult, bekattant, - vagy ahogy épp pünkösöd napján megfogalmazta a gúnyolódó tömeg: részeg.

Tegnap hallhattuk azt, hogy mit válaszol erre Péter. És hogyan fejt ki, hogy itt nem ittasságról, hanem a lélek munkájáról, Isten Lelkének munkájáról van szó.

Isten Lelke. Mai alapigénknek is kulcsfogalma. Pál apostol arról ír, hogy akiket Isten betölt az Ő Lelkével, azok megismerik, felismerik mindazt, amit Isten ajándékozott nekik.

Mi is ez az Isteni lélek? A pünkösdi történetben a tanítványok szélrohamhoz hasonló zúgást hallanak, majd tüzes lángnyelvek ereszkednek le rájuk.

A teremtés története így kezdődik:¹*Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet. ²A föld még kietlen és puszta volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött. ³Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság.*

Isten lelke a sötét vizek fölött lebeg. A héberben több szó is van a Lélekre. Ezek közül az egyik a ruah – azt is jelenti szél. Igen, mert Isten lelke olyan mint a szél, amit nem látunk, de tapasztalhatunk. Olyan ez a teremtés leírás, mintha a sötétséget Isten lelke kifújná, elfújja, és a helyébe érkezne a világosság. Nagy viharoknál, amikor sötét az ég, és elkezd fújni a szél, és elfújja a felhőket és hirtelen világos lesz. Valami ilyesmi történik akkor, amikor Isten elküldi az ő lelkét. Mintha elfújja a sötétséget az emberből, hirtelen világos lesz, értelmet nyer minden, az egész élet. És ahogy Pál mondja, egyik pillanatról a másikra kárnak és szemétnak ítélek mindent, mindent, ami addig hatással volt rám.

Annyi minden van, ami hatással van az életünkre. Hozunk valamit a családból, tanulunk, dolgozunk, nézzük a tévét, beszélgetünk emberekkel, olvasunk, internetezünk, információkat gyűjtünk. És azt mondjuk, majd mi eldöntjük, hogy mi fontos a számunkra, és mi nem. Csak közben azt nem vesszük észre, hogy befolyás alatt vagyunk. A saját kis kereteinken belül mozgunk. Nem tudunk kilépni, ezért elképzelünk valamit, vagy nem törődünk vele.

Nagyon aranyos kis történet, többször idézem, most is ideillik: „Két magzat beszélget az anyja hasában:

- Mondd, te hiszel a születés utáni életben?

- Persze. A születés után jön az élet. Talán azért vagyunk itt, hogy felkészüljünk arra, ami ezután következik.

- Ugyanmár! A születés után nincs semmi! Onnan még senki nem tért vissza! S különben is, hogy nézne ki?

- Azt pontosan nem tudom, de úgy érzem, hogy ott mindenhol fények vannak... S talán a saját lábunkon fogunk járni, s a saját szánkkal eszünk.

- Ez már végképp ostobaság! Járnai nem lehet! S még, hogy szájjal enni?! Nevetséges! Hát nem látod a köldökzsinórt? S ha már itt tartunk, gondolkodj el egy picit: azért nem lehetséges a születés utáni élet, mert a köldökzsinór túl rövid.

- Igen, de szerintem valami biztosan lesz, épp csak máshogy, mint amit itt életnek nevezünk.

- Ostoba vagy. A születéssel az élet véget ér, és kész.

- Figyelj, nem tudom pontosan mi lesz, de majd a Mama segít nekünk...

- A Mama? Te hiszel a Mamában?

- Igen.

- Ne nevettesd ki magad! Láttad már valahol? Egyáltalán látta már valaki?

- Nem, mert itt van körülöttünk. Benne élünk. S bizony, neki köszönhetjük, hogy vagyunk.

- Na, most már hagyjál békén ezzel az ostobasággal, jó?

Majd akkor hiszem a Mamát, ha látom.

- Látni nem tudod, de ha elcsendesedsz, akkor hallhatod az énekét, érezheted a szeretetét. Ha elcsendesedsz, érezni fogod a simogatását, érezni fogod óvó kezét.”

Az emberek egy része nem is beszél Istenről, mert bolondságnak tartja. Ők azok, akik nem figyelnek oda azokra a jelekre, amelyeket Isten küld feléjük. Mert Isten még velük is törődik, szeretne róluk is gondoskodni. Pál azt mondja, hogy Isten a saját lelkéből ad. És ha mi ezt hittel elfogadjuk, jobban mondván, ha nem állunk ellen, akkor ez olyan hatással van az életünkre, mint a szél a viharfelhőkre. Megkapjuk ezt a lelket és hirtelen mindent tisztán fogunk látni. Pál máshol ezt úgy fogalmazza meg: most még tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre.

Ez történik a tanítványokkal pünkösdi napján. Azonban nem csak a szélzúgás a Lélek kitöltésének kísérő jelensége. Mert ott van a tűz is. A tűz, amely Isten jelenlétének szimbóluma. Ugyanakkor pedig a tűz az emberi élet nélkülözhetetlen része. Ha ezt a kettőt összerakjuk, akkor könnyen rájöhetünk, hogy Isten az emberi élet nélkülözhetetlen része. De a tűznek van egy funkciója, amely jelen esetben fontossá válik: tisztít. Talán kevésbé gondolunk rá, amikor a tűzről beszélünk, de használjuk a tüzet fertőtlenítésre és tisztításra is. A tűzben edzik a vasat, ami azt jelenti, hogy kiégetnek belőle minden más anyagot azaz, megtisztítják.

Isten Lelke így tisztít meg minket, megedz, alkalmassá tesz arra, hogy mi az ő követői legyünk. Ahogyan a tanítványok egyik pillanatról a másikra alkalmassá váltak a feladatra, hogy Jézusról tanúskodjanak, a Lélek minket is alkalmassá tud tenni erre.

És igen, lehet, hogy ezért sokan bolondnak, együgyűnek tartanak bennünket, de ez leperreg rólunk, mert mi tudjuk azt, hogy mi Istenben vagyunk. Az ő Lelke tölt be bennünket, és ezáltal egy csodálatos világ tárul a szemünk elé. Egy világ, amelyben nincs bűn, egy világ, amelyben a szeretet a legfőbb törvény, egy világ, ahol nem ítélnék meg bennünket.

Jézus azt mondta a Lélekről, hogy bátorító, erőt adó, pártfogó. Adja Isten nekünk az ő szentlelkét, hogy valóban bátrak legyünk szembenézni azokkal, akik bolondnak tartják Jézus követőit, és a szemükbe nézve legyen erőnk bizonyosságot tenni arról, akivel lenni a legnagyobb boldogság ezen a világon, aki miatt mindent odaadna az ember.